

Předlouhá byla cesta za Zlatovláskou. Třikrát devět hor a devět řek museli ti dva překonat, přepluli i nekonečné moře. Liška se zprvu zlobila, časem však odpustila tomu nezkušenému princátku. „Teď už mě musíš poslouchat,“ kladla mu na srdce, když přijížděli ke kamennému hradu. „Dvanáct panen zahalených

v bílých plachetkách tě uvítá na zahradě. Jedenáct je obyčejných, zlatovlasá ale jen jedna jediná. Ta s malou nenápadnou včelkou na rameni. Dívej se pozorně! A až ji najdeš, neváhej a strhni jí ten závoj z hlavy. Ona pak půjde s tebou, třeba i na kraj světa. A ráda!“